

- 3) Onko sitä, ettei tätä kahden kuukauden määräaikaakaan jatketa, pidettävä työntekijöiden suojan yleisen tason heikentämisenä direktiivin 1999/70 liitteen 8 lausekkeen 3 kohdan vastaisesti suhteessa ennen presidentin asetusta 164/2004 voimassa olleiden vastaavien lain säännösten perusteella myönnettyihin tällaisten määräaikojen jatkamisiin?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Espanja) on esittänyt 1.6.2010 — David Montoya Medina v. Fondo de Garantía Salarial ja Universidad de Alicante

(Asia C-273/10)

(2010/C 221/41)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Pääasian asianosaiset

Kantaja: David Montoya Medina

Vastaajat: Fondo de Garantía Salarial ja Universidad de Alicante

Ennakkoratkaisukysymys

Onko Valencian julkisten yliopistojen työsopimussuhteiseen opetus- ja tutkimushenkilökuntaan sovellettavasta järjestelmästä ja palkkauksesta sekä yliopiston opettajakunnan palkan lisistä 15.10.2002 annetun Valencian hallituksen asetuksen 174/2002 kaltainen lainsäädäntö ristiriidassa 28.6.1999 annetun direktiivin 1999/70/EY⁽¹⁾ 4 lausekkeessa tarkoitetun syrjintäkiellon periaatteen kanssa siltä osin kuin siinä ei myönnetä määräaikaisille yliopistonlehtoreille mahdollisuutta kolmivuotislisän kaltaiseen ikälisään, vaikka tämä ikälisä myönnetään vakinaisille yliopistonlehtoreille?

⁽¹⁾ Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY), Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE) ja julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) tekemästä määräaikaista työtä koskevasta puitesopimuksesta 28.6.1999 annettu neuvoston direktiivi 1999/70/EY (EYVL L 175, s. 43).

Kanne 1.6.2010 — Euroopan komissio v. Unkarin tasavalta

(Asia C-274/10)

(2010/C 221/42)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: D. Triantafyllou ja B. D. Simon)

Vastaaja: Unkarin tasavalta

Vaatimukset

- 1) On todettava, ettei Unkarin tasavalta ole noudattanut yhteisestä arvonnisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY⁽¹⁾ (jäljempänä direktiivi) mukaisia velvoitteitaan,
 - Koska se on velvoittanut verovelvolliset, joiden veroilmoitus osoittaa direktiivin 183 artiklassa tarkoitetun ”ylimenevän määrän” tietyn verotusajanjakson ajalta, siirtämään tämän ylimenevän osan kokonaisuudessaan tai osittain seuraavalle verotuskaudelle, jos ne eivät ole maksaneet toimittajalle vastaavaa ostoa kokonaisuudessaan
 - Koska tietyt verovelvolliset, joiden veroilmoitus osoittaa jatkuvasti ”ylimeneviä määriä”, on pakko siirtää tämä ylimenevä osa useampaan kertaan seuraavalle verotuskaudelle.
- 2) Unkarin tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tämän kanteen kohteena on Unkarin verosäännös, jonka mukaan verotuskauden päättyessä verovelvolliset voivat vaatia arvonnisäveron ylimenevän määrän palauttamista vain siltä osin, kuin tämä määrä ylittää niitä ostoja rasittavan arvonnisäveron määrän, joita ne eivät tosiasiallisesti ole maksaneet. Kyseistä Unkarin säännöksestä siis seuraa, ettei palautettavaksi ole mahdollista vaatia määrää, joka vastaa vielä maksamattomia ostoja rasittavan arvonnisäveron ylimenevää määrää, ja että verovelvollisen on siirrettävä kyseinen määrä seuraavalle verotuskaudelle. Jos verotuskauden lopussa todettu arvonnisäveron ylimenevä osa on pienempi tai yhtä suuri kuin maksamatta olevia ostoja rasittavan arvonnisäveron määrä, verovelvollisen on siirrettävä maksamatta olevia ostoja rasittavan arvonnisäveron määrää vastaava ylimenevä osa kokonaisuudessaan. Sama menettely toistuu seuraavan verotuskauden päättyessä: lainsäädännössä ei millään tavoin ajallisesti rajoiteta tätä menettelyä, joten on mahdollista, että verovelvollisen on siirrettävä arvonnisäveron ylimenevää osaa loputtomasti.

Komissio ei kiistä sitä, että direktiivin 183 artiklassa jätetään jäsenvaltioiden päätettäväksi, palautetaanko arvonlisäveron ylimenevä määrä vai siirretäänkö se seuraavalle verotuskaudelle. Jäsenvaltioiden on kuitenkin tätä oikeuttaan käyttäessään noudatettava kaikkia arvonlisäverojärjestelmää koskevia periaatteita ja etenkin verotuksen neutraalisuuden periaatetta. Koska direktiivin 183 artikla, jolla jäsenvaltiot valtuutetaan siirtämään arvonlisäveron ylimenevä määrä yhden kerran seuraavalle kaudelle, on säännös, jolla täysin vaikutuksin estetään verotuksen neutraalisuuden periaatetta, sitä on tulkittava suppeasti eikä siihen voida perustaa verotuksen neutraalisuuden periaatteen tai vähennysjärjestelmän tavoitteen vastaisia kansallisia sääntöjä.

Verotuksen neutraalisuuden periaatteen nojalla vähennysjärjestelmällä pyritään vapauttamaan yrittäjä kokonaisuudessaan siitä arvonlisäverotaakasta, joka on maksettava tai maksettu kaikista sen liiketoimista. Tämän periaatteen mukaan ei ole mahdollista, että jäsenvaltiot asettavat arvonlisäveron ylimenevän osan palauttamiselle edellytyksiä, jotka rasittavat verovelvollista sen vuoksi, että ne vaikuttavat sen taloudelliseen asemaan ja maksuvalmiuteen sekä sen liiketaloudellisiin päätöksiin. Unkarin säännöksessä säädetty arvonlisäveron ylimenevän osan palauttamatta jättäminen aiheuttaisi verovelvolliselle nämä negatiiviset seuraukset kahdenlaisista syistä.

Ensinnäkin koska maksettavan arvonlisäveron määrään nähden vähennettävissä olevan arvonlisäveron ylimenevää määrää on pidettävä verovelvollisen saatavana, joten tämän saatavan maksamisen viivästyminen vähentää palauttamista vaativan verovelvollisen voitonsaantimahdollisuuksia ja maksuvalmiutta, ja lisää sen kaupallista riskiä. Verovelvollisen on maksettava arvonlisävero suorittamistaan tavaroiden luovutuksista tai palvelujen suorituksista, vaikkei niitä olisi sille edes maksettu, mutta se voi saada sille luovutettuihin tavaroihin tai suoritettuihin palveluihin liittyvän arvonlisäveron palautetuksi vain, jos se on todellisuudessa ne maksanut.

Toiseksi arvonlisäveron ylimenevän osan palauttaminen ei ole rasitus ainoastaan palautusta vaativan verovelvollisen kannalta katsoen, vaan myös sen osapuolen, eli tavarantoimittajan, kannalta katsoen, joka on verollisen liiketoimen toisella puolella. Vähentämällä tavarantoimittajan maksuvalmiutta palauttamatta jättämisellä lisätään samanaikaisesti riskiä siitä, että myyjä ei voi saada vastiketta tavaroiden luovutuksista tai palvelujen suorituksista tai saa sen myöhässä, vaikka kaikesta tästä riippumatta sen pitää maksaa näitä tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia rasittava arvonlisävero.

Komissio katsoo, että vaikka lainsäädännössä asetetaan verovelvolliselle tietty veronmaksuvelvollisuus, sitä ei voida korvata

asettamalla sille lisävelvollisuus. Lainsäädännön tasapaino voidaan taata vain, jos verovelvollista (maksajana) rasittavan velvollisuuden vastapainona on tämän saman verovelvollisen mahdollisuus (vähennysvaatimuksen tekijänä) saada ostajana maksamansa arvonlisävero palautetuksi.

Koska direktiivin 183 artiklassa sallitaan arvonlisäveron ylimenevän osan siirtäminen yhden ainoan kerran "seuraavalle kaudelle", kyseinen Unkarin säännös rikkoo kyseistä artiklaa, koska siinä ei sallita sitä, että verovelvollinen saisi ylimenevän osan palautetuksi viimeistään toisen verotuskauden päättyessä. Lisäksi Unkarin lainsäädännöllä, jolla tavaroiden hankkijan maksuvalmiutta vähentämällä jo sellaisenaan vähennetään palautuksen todennäköisyyttä, ei taata sitäkään, että verovelvollinen saisi palautuksen jonain päivänä. Jos nimittäin verovelvollinen lopettaa liiketoimintansa ja jättää ostonsa maksamatta maksukyvyttömyyden vuoksi, maksamatta jääneitä liiketoimia rasittavan arvonlisäveron palauttamisesta ei vastaavassa tilanteessa säädetä mitään, ja se jää siis lopulta valtiolle.

Edellä esitetyistä syistä komissio siis katsoo, että Unkarin lainsäätäjän on ylittänyt sille annetun harkintavallan rajat ja että se on rikkonut direktiivin 183 artiklaa antamalla arvonlisäveron ylimenevän osan palauttamista koskevan säännöksen, joka on verotuksen neutraalisuuden periaatteen vastainen ja mahdollistaa ylimenevän osan toistuvat siirtämiset.

(¹) EUVL L 347, s. 1.

Kanne 9.6.2010 — Euroopan komissio v. Portugalin tasavalta

(Asia C-286/10)

(2010/C 221/43)

Oikeudenkäyntikieli: portugali

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: P. Guerra e Andrade ja M. van Beek)

Vastaaja: Portugalin tasavalta